

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Lap: **KisHíradó**
Megjelent: **1950 OKT. 14**

Szerző: **Lukács - fürdő**

Osztályozás

Tárgy: **613.47**

Hely: **Lukács fürdő**

Idő: **" 1950."**

Személy:

Helyszám:

ft. v. fűz.) (Oldal)

Budapest nyomda NV., Közp. városháza — 1896/50

Lukács-fürdőben

Az öreg platánok sejtelmes homályában olyan a Lukács-fürdő udvara, mint egy csodálatos, különös színpad.

Ezen a szabadtéri előadáson a főszereplő az ősz. A rendező — az alkonyat összegyűjtötte a legfurcsább árnyakat, meglebbenti a sűrű lombokat, de az előadás még nem kezdődik, mert a hold — ez az őrk színpadi lámpás — csak most jelentkezik a nagyváros kulisszaként haló házai felett.

Igy is csupa álmos kuszaság, sejtelmes hallgatás itt minden. Ahol az erejüket visszanyert, egykori fürdővendégek hálálkodnak márványtábláikkal a falakon, csak ott neszez félénk csobogással az üvegtisza forrásvíz. Két tükrös négyszög közt keskeny út feketéll, aztán hirtelen megvilágosodik, feljött a hold és kigyúltak a fürdő lámpái s kis időre, amíg végleg megérkezik az éjszaka, felriasztják az árnyakat. Elballagok a Margithíd felé, s ha már a Dunánál járok, elcsal a sziget. A Lukács-fürdő még utánam küldi fényeit, mint egy bizonykodást, hogy ott belül már elindult éjszakai útjára a csend. Jó ez a nagy hallgatás, a nyugalom gyógyító balsamként árad ki belőle.

Ideát a szigeten ilyenkor a legnagyobb és legfelfokozottabb az edzési láz. Széjjel nézek a Fedettuszoda tájékán és a fiatalos életkedv vidám zajai sokasodnak körülöttem. Az okos eredményretörés példás tervszerűséggel iskoláz itt lelkes fiatalokat.

Amint öregszik az este, úgy mosódnak el a Duna tükrében a hegyek, a Rózsadomb s a házak finom színteljei és felragyognak benne a part

lámpásai, a házak s a hegyoldali villák fényei.

A Hármashatárhegy tetejéről a csönd, mint valami végtelenül finom, halk zene árad szét a sziget fái közt, beszövi a Duna síkját és álommá sűrül a Lukács öreg platánfái alatt. A csönd adja nekem azt a különös készséget, hogy az emlékezés ereje által valószínűleg együtt vagyok a múltban élt, egykori vendégekkel s kezdődhetik a kicsit horzongató cavalcade.

Valahol Óbudán egy csöndes szobácskában, ahol a biedermeier-bútorokból tömény levendula-illat árad és a falon aranynapot ábrázoló ingával tik-takol egy ódon óra, mint rendes emberhez illik. Rezeda Kázmér, vagyis Krúdy Gyula készülődik és indul el a ki sem nyíló ajtón át, hajdani kedvteléseit színhelye — a Császár-, illetve a Lukács-fürdő — felé. Csönd van, mély csönd, a budai nyárnak már vége, s ha akadna szerelmespár, aki még fák közé vágyna, az inkább a szigetre ment, vagy az Úttörő Vasúttal a Jánoshegy legtetéjére vitette magát. A Dunaparton, a budai utcákon s a fürdő kertjében már csak az árnyak holyonganak.

Egy jólmegtermett, kissé ritkálombú, de annál hatalmasabb ágú, nyugtalan platán az első, aki sugdosódní kezd és nem engedi tovább elkalandozni képzeletemet. Erősen a jelenben és azokkal vagyok, akik belül a falakon túl a varázslatos erejű lukácsbéli iszap hatására, az éjszakai csöndben most alusszák ki izmaikból a reuma hasogató fájdalmait. Ezekben az épületekben a régi henyélők helyett, most csupa dolgozó gyógyítanak az orvosok s a gyógyerejű vízek, hogy nyerték vissza teljes egészségüket, alkotó erejüket. Most már övök, végre azoké a fürdő s a kert, akiknek apai valaha ültet-

ték ezeket az igen-igen öreg platánokat.

A nyitott ablakon át beáramló jólevegő már nem hallatja a Don Miguel gyalogezred zenekarának hangversenyét, ennél sokkal gyógyítóbb hangnak ritmusát — az éjszakai műszakban termelő óbudai üzemek gépeinek ütemes zúgását sodorja felénk. Pest feletti már megvilágosodik az eget alja s ilyenkor hajnalban a legszabadabb és legfrissebb a világ. A levegő és a fény, az ablakon át belihégő megújult szellő, a beintegető platánok, és a Duna érződő hűs lehelete mind biztatják a gyógyulni igyekvőket, és azokban roppant akarat feszül. Egyetlen napszak sem oly varázslatos, mint a hajnal, vele és általa formáló, teremtő erők születnek és sokasodnak. A nagyváros mesebeli óriásként ébredzik.

Már reggelre harangoznak a közeli barátok-templomában, s a csengés-bongásba bele ujjong egy-egy munkábhívó sípjel — Óbuda és Újpest közeli meg távoli gyárainak dűdahangja hangzik és a Dunáról hajó kürtszava száll. Amint erősödnek a nappalodás zajai, egyre erősebb bizakodással tekintgetnek az ébredező fürdőbeliek az eljövendő napok elé, amelyek minden bizonnal meghozzák számukra a teljes gyógyulást. Az árnyak tova tűnnek, s a kert fain felragyog a nap aranyos sugára, a fényben csillog a forrás tiszta vize.

„To hűdör ariston!” — a legjobb a víz, tartotta a klasszikus ókor görögje, én hozzá teszem még — legkivált, ha az budai gyógyvíz!

A közeli utcákban vidám csilingeléssel robognak a villamosok, autobuszok rohannak s a kertben már jelentkezik nappali szerepében a csodálatosan szép budai ősz.

Borsi D. József